

מבשר טוב

סעודה ג' פרשת צו תשע"ט

מאמר "תיקון המחשבות"

א

איתא בפסוק: "וידבר ד' אל משה לאמר צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו"

וברש"י הביא מתורת כהנים: "צו את אהרן, אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס" ע"כ.

ובפשטות ביאור דברי התורה כהנים היינו שהפסוק מדבר על קרבן עולה שהיא כולה לד' וכליל לאישים ואין לכהנים כלל חלק בבשר ולכך צריך לזרוז במקום כזה שנחשב לחסרון כיס מחמת שאין להם לכהנים כלל חלק בו.

ואמנם כבר תמהו בזה המפרשים שהרי אף העולה יש בה לכהנים על כל פנים את העור של העולה, ועוד יש לבאר שהרי כמה מצוות יש שיש בהם הוצאה וחסרון כיס כמו אתרוג הדר וכדומה ולא נאמר בהם ענין צו ומדוע דוקא כאן בעולה נאמר הלשון צו לשון זירוז.

ובהמשך הכתוב היא העולה על מוקדש כל הלילה עד הבוקר, ויש לבאר מדוע נקט הלשון הכתוב כל הלילה עד הבוקר שהרי ודאי עיקר הקרבן זמנו הוא מהבוקר עד הלילה שעיקר הקרבתו הוא ביום ורק הקטרת אבירים ופדרים זמנם כל הלילה, אך עיקר הקרבן והקטרתו הוא דוקא ביום ומדוע נקטה התורה באופן של כל הלילה עד הבוקר וצריך ביאור.

ב

והנה איתא בספרים הקדושים על דרך רמז ענין חסרון כיס ומובא בסה"ק עטרת אבות להרה"ק מפאריסוב זי"ע בשם א"ז היהודי הקדוש זצוקלה"ה זי"ע וזל"ק: "שמעתי מהארי הקדוש רשכבה"ג רבינו הקדוש היהודי זצוקלה"ה זי"ע ועכ"א שאמר שהנה יש ה' חושים יש להם כיסים, דהיינו חוש הראיה עפעפי עיניו, לחוש השמיעה יש האי מהאוזן, ולחוש הדיבור יש שפתים, ואפילו לחוש הריח יש כיס [שיכול לאטום החוטם] אבל להמחשבה יש חסרון כיס שדבר הרוחני אין לו כיס וגדר גשמי לכן ביותר צריך הכתוב לזרוז עליו ע"כ, וכמדומה שסיים עוד שהעולה היא על ענין המחשבה וגם מחשבה פוסלת בקדשים לכן הזהירה התורה הקדוש במקום זה ודפח"ח" עכל"ק.

ומבואר מדבריו הקדושים של א"ז היהודי הקדוש זי"ע שענין חסרון כיס מרמז על כך שכל איברי האדם יש להם כיסוי שיכול לשמרם בקדושה ובטהרה לבל יכשל בהם כלל, אבל המחשבה אין לה כיסוי ובזה צריך זירוז יותר ויותר שלא יכשל במחשבות אסורות.

ובאמת כבר איתא בחז"ל והובא בירושלמי [יומא פ"ח]: "והעולה מכפרת על הרהור הלב מ"ט והעלה על רוחכם היו לא תהיה וכן איוב אומר והשכים בבקר והעלה עלות מספר כלם וגו' הדא אומר שהעולה מכפרת על הרהור הלב", ואתי שפיר כדברי היהודי הקדוש שלכן צריך זירוז בענין העולה משום שהיא מכפרת על המחשבה שהיא כחסרון כיס משום שאין לה כיסוי וכמו שנתבאר.

אמנם הדברים צריכים ביאור שהרי ידוע מה דאיתא בגמרא [קדושין מ.]. דאצל ישראל מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה וא"כ מדוע צריך האדם קרבן מיוחד של עולה וזירוז גדול כדי לכפר על המחשבה הרי אין המחשבה נחשבת לחטא ומדוע היא צריך כפרה גדולה על זה.

א

ועוד צריך לבאר דאם מצינו שהעולה מכפרת על המחשבה הרי ודאי דיש תביעה על האדם ויש אופן שיהא האדם יכול לשמור מחשבותיו שיהיו רק לטובה ולא יהא לו מחשבות רעות כלל וא"כ מאחר שנתבאר דאין כיס למחשבה א"כ במה אפשר להאדם להנצל שלא יהא לו כלל מחשבות רעות וזרות ח"ו.

ג

ונראה לבאר הענין דהנה יסוד ענין המחשבות הנה הם נובעות מפנימיות נפשו של האדם שכל מה שבא לאדם במחשבתו הוא מגיע מנפשו פנימה שיש לנפשו שייכות בענין הזה והכל בא מהרהורי ליבו, והוא דבר פנימי עד מאד שקשור למהות נפשו של האדם, וכן אם באים לו הרהורי תאוה או כבוד וכדומה הרי זה משום שבנפשו הוא קשור לזה עדיין ויש לו שייכות לזה הענין ועל כן באים אליו אלו המחשבות.

ואמנם אף אם באופן כללי ישנו הכלל דמחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה, מכל מקום ישנם ב' עניני מחשבות שבהם אף המחשבה היא מועלת ופוסלת את האדם ויש לה השפעה רעה עד מאד והיא נחשבה כמעשה ח"ו.

והענין הוא כאשר האדם חושב על דברים שקורים לו ואינו מרוצה ממצבו הכללי וחושב בעצמו מחשבות עצבות ומרירות מדוע נעשה לי כך וכך וכדומה, וחושב כל העת בעצמו שאדם מכובד וחשוב כמותו היה צריך להיות לו יותר טוב או שחושב שאין נותנים לו כבוד כדבעי וכדומה, ומתוך המחשבות האלו עולה שכאילו ח"ו אינו מרוצה מהנהגת השי"ת עמו, ואינו חי באמונת אומן כי כל מאי דעביד קודשא בריך הוא עמו הכל הוא רחמים וחסדים, ואילו הוא אינו מכיר כדבעי בזה ח"ו, ולכן מתהלך עם מחשבות מרירות על מצבו וכדומה.

והנה כל אלו המחשבות הרי הם גובלים בכפירה רח"ל שהרי הבורא יתברך שמו הוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים והכל בהשגחה פרטית מעם השי"ת, וא"כ ודאי שצריך להאמין שהכל לטובתו ולדעת שהקב"ה מנהיג העולם בצדק ומשפט וקל אמונה הוא ואין עול ומי שמהרהר שכאילו אין הולך לו טוב וכדומה והיה רוצה שיהיה כך וכך ואינו שמח במה שהקב"ה עושה עמו הרי הוא כמהרהר על המקום ח"ו וזהו נגד יסוד האמונה שצריך לחיות עמה כל איש הישראלי.

והנה בגמרא קדושין [לט:]: איתא שאף שבמחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה זהו רק בשאר עבירות, אולם בחטא עבודה זרה רח"ל שם אף המחשבה נדונית כמעשה מגודל החומרא של עבודה זרה, והרי ישנם ג"כ בחינות של אביזרייהו דעבודה זרה וזהו המחשבות שבארנו לעיל דחושב נגד הנהגת השי"ת בעולמו וחושב שאילו היה יכול היה עושה אחרת וכדומה לזה הרי זה ממש בחינה של אביזרייהו דעבודה זרה.

והרי ידוע שבג' עבירות צריך האדם למסור את נפשו והם עבודה זרה גילוי עריות שפיכות דמים, ומעתה באם נכשל האדם במחשבות של מרמור ומחשבות כאלו למה עשו לי כן ולמה עשו לי כן וכדומה הרי יש לזה שייכות למחשבות כפירה ועבו"ז שבזה ודאי שצריך כפרה גדולה.

ד

ועל ענין זה בא ענין כפרת קרבן עולה שכאמור הא בא לכפר על הרהור הלב והיינו אלו הרהורים ומחשבות שאדם חושב בעצבות ומרירות על הנהגת השי"ת עמו שעל זה צריך כפרה כמו שנתבאר.

והנה מצינו ב' עניני עולות שישנו עולה שהיחיד מביא וישנו לעומת זאת עולת תמיד שכל ישראל חייבים בשני תמידים בכל יום תמיד של שחר ותמיד של בין הערבים, והנה עולות אלו של התמידים גם הם לכפרה על כל ישראל הם באים וכדאיתא בילקוט שמעוני [במדבר כח]: "עולת תמיד [א"ר יודן מעולם] לא לן אדם בירושלים ובידו עוון, הא כיצד תמיד של שחר היה מכפר על עבירות שנעשו בלילה, תמיד של בין הערבים היה מכפר על עבירות שנעשו ביום, מכל מקום לא לן אדם בירושלים ובידו עון ומה טעם צדק ילין בה צדיק ילין בה" ע"כ.

והנה על פי הנתבאר לעיל נראה דאף קרבן התמיד עיקר ענינו הוא לכפר על מחשבות והרהורי בני ישראל שהרי עיקר ענין העולה הוא לכפר על הרהורי הלב, ואלא דבאמת ישנם הרהורים ששייכים לענינים של כללות הציבור וכגון על אותם הרהורים שאדם חושב על הנהגת ישראל וכדומה שמהרהר מדוע מצבם של בני ישראל כך וכך הוא, וכן כל מיני מחשבות שחושב ומתמרמר על הנהגת השי"ת את עולמו שכאילו היה צריך להיות כך ההנהגה ואינו מאמין בכל ליבו ונפשו שכל מה דעביד רחמנא בכלל העולם הכל לטובה ולטובת בני ישראל ואף שאינו רואה

תמיד כן מכל מקום ודאי הכל לטובה ועל כל אלו ההרהורים בא קרבן התמיד של שחר ושל בין הערבים לכפר על אותם מחשבות של בני ישראל למען יהיה מוחם ומחשבתם וליבם שלימים עם המקום.

ואמנם עולת היחיד היא באה לכפר על מה שחושב ומתמרמר על ההנהגה הפרטית אשר השי"ת מתנהג עמו ונופל לפגם באמונה בהשגחה הפרטית ואינו זוכר שהכל בא לטובתו ואל לו לחשוב ולהרהר על הנהגת השי"ת עמו שנתבאר לעיל שהדבר נחשב רח"ל כאביזרייהו דעבודה זרה ח"ו, ועל כן באה לכפר עולת היחיד על אותם הרהורים ומחשבות.

ודבר נפלא איתא בזה מהחיד"א הק' זי"ע שכתב בספרו פני דוד [פרשת ויקרא] וז"ל: "בקרבת עולה ויורד שאלני נכבד אחד דכתיב ואם לא תשיג ידו יקריב שתי תורים א' חטאת וא' עולה מה טעם צריך הצריך לעני עולה והלא חטאה הוא חייב שכן העשיר מביא כשבה או שעירה ולעני תיסגי בתור אחד לחטאת ותו לא והשבת לו דע כי אין בקרבנות טעם מספיק לפי קצורנו ולפי פשטן של דברים כי גם את הכל עלה בכב"ש כבשי דרחמנא ומסתרם שמו ואמור רבנן בנותן טעם לפי הפשט מן הבא בידם למען דעת כל עמי הארץ והן בעון חכמי הדור כעמא דארעא מי יתן והיה ידעון רצון הפשט האמתי ודבר ה' היה יקר וכל רז אנס להו זולתי השרידים אשר ד' קורא.

ומ"מ להוציאך חלק אי אפשר ויראה במה שאמרו ז"ל כו' ועוד אפשר כי העני ראשית הגש להקריב קרבנו לבו הלך חשכים ומהרהר ואומר אלו היה לי הייתי מקריב שעירה או כשבה ויהרהר בלבו על מה עשה ד' ככה יחל"ש עני בעוניו ולרש אין כל היד ד' תקצר שאהיה עשיר כאחרים ומה חטאתי הלא בצל קל הייתי יותר מעשירי עם יחד עשירים שאננו ומבטלים מעבודתם עבודת ה' וכל כי הני מילי דברים שבלב אש תוקד כלפי מעלה חד ושלוש על כן בא האלקים החפץ לזכות בריותיו וציוה שיביא עולה לכפר על הרהורי לבו על דלותו כי זאת העולה לכפר על הנמשך מהקרבנות חטאתו הרהורי דברים נוספים על עיקר חטאו ודיבר הכתוב בהווה ואם המצא עני ונכה רוח וחרד על דברו ולבו לב טהור, מ"מ הדבר סתום ואין אתנו יודע מחשבות אדם לכן מילתא פסיקתא גזר שכל דל יביא עולה וחטאת, בדלי דלות הגדם דשיח יותר ויותר בסד"ר רע"ם להתרעם עלי דלותו מ"מ לפי קושי עוניו לא יחשוב ד' לו עון על דברים שבלבו רש ונקל"ה קלוי באש צר"ה דעניותא" עכל"ק.

הרי מדבריו הקדושים ביאור נפלא במה שהעני בקרבן עולה ויורד צריך להביא גם חטאת וגם עולה והוא כמו שנתבאר דהעולה לכפר על הרהורי הלב היא באה ומאחר דהעני לפעמים יחשוב בהתמרמרות על מצבו מדוע יהא עני ולא יהא ביכלתו להביא קרבן עשיר על אלו ההרהורים בעצמם צריך להביא אף העולה כדי לכפר על הרהורי לבו וכמו שנתבאר.

והיוצא מדברי קדשו שאפילו על מילי דשמיא וכו' אסור לאדם להתלונן על זה שאין לו האפשרות לעשות בחינת עשירים או מהדרין מן המהדרין, אך בודאי מותר לרצות ולבקש מהשי"ת שיתן לו אפשרות לקיום התורה והמצוות לכתחילה וכדבעי בבחינה ודרגה של מהדרין ולכתחילה.

וכן מבואר דברי אא"ז בסה"ק תולדות אדם [פרשת שמיני] אשר האדם צריך לידע שכל מה שעושה השי"ת הכל הוא ממידת החסד ואף שאינו רואה עדיין וז"ל: "אך הנה ידוע, כי כל צער שיארע לאדם, הפנימיות שבו הוא חסד. כי כוונת השם יתברך הוא רק להטיב לברואיו, וכל אדם צריך עיקר עבודתו להיות כלי להשראות השכינה, ועל ידו יהיה גילוי שכינה בעולם. וידוע, כי לבו של אדם נמשך אחר מחשבות שחושב תמיד; אם מחשבתו היא בתאוות הגשמיות, נמשך לבו ממילא ח"ו לזה. אבל אם נדבה רוחו לשבר תאוות הגשמיות, ממילא עוזר לו השם יתברך שידבק לבו בדרכי השם, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים נא יב): "לב טהור ברא לי אלהים" עכל"ק וכמו שנתבאר דצריך האדם להכיר בזה שהכל הוא לטובתו מאת הבורא יתברך שמו.

ה

וישנה עוד בחינה של מחשבות אשר הם גרועים ומקלקלים את האדם לגמרי והם מחשבות של טומאה ושל עריות וכדומה שח"ו אם האדם מהרהר בהם הרי הוא פוגם את כל נשמתו והורס את ליבו ומוחו ומטמטם אותם.

והנה בגמרא ברכות [כח:]: איתא על רבן יוחנן בן זכאי קודם פטירתו שבאו אליו תלמידיו: "אמרו לו רבינו ברכנו אמר להם יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם אמרו לו תלמידיו עד כאן אמר להם ולואי תדעו כשאדם עובר עבירה אומר שלא יראני אדם" ע"כ.

והנה לפעמים האדם באמת נמנע מלעשות עבירות חמורות משום שחושש מפני בני אדם וכדומה, ואולם בענין המחשבות ששם אין שום אדם יכול לראות שאין אחד מכיר במחשבת חבירו ורק השי"ת שמלוא כל הארץ כבודו

הוא רואה ומכיר כל מעשי בני אדם וכל מחשבותיו שנאמר היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם, הרי שיכול האדם ח"ו ליכשל במחשבות של טומאה ועריות וכל מוחו וליבו נטמטם לגמרי רח"ל ומטמא את ליבו ומוחו ח"ו בהרהורי עבירה אשר קשים הם מעבירה גופא משום שמתמא את כל פנימיות נפשו במחשבות והרהורים מאוסים ורעים ח"ו.

וכמו שנתבאר מחשבות אלו של טומאה הרי הם גורמים לאדם מיתה רוחנית ח"ו שכל גופו ונשמתו נטמאים בהם עד היסוד וצריך בזה כפרה ותשובה גדולה לבל יטמטם מוחו בכל אלו הדברים, ועל זה ג"כ באה קרבן עולת יחיד לכפר על מחשבות הלב של טומאה וכיוצא אשר מטמא והורס כל חלקה טובה, ועל ידי הקרבן יזכה לשוב ולחשוב אך מחשבות קדושות.

1

ומעתה יש באמת לבאר דמאחר דנתבאר דעל אלו מיני המחשבות כמחשבת ומרמור על הנהגתה השי"ת שהיא מבחינת כפירה ח"ו, או מחשבות טומאה ותאוה אשר יכול לטמא את כל האדם מנפש ועד בשר רח"ל, וצריך כפרה גדולה לכפר כל זה, אם כן הרי מאחר דנתבאר דהמחשבה אין לה כיס ואיך יוכל האדם להשמר ולהזהר בכל אלו שלא יכשל מוחו ומחשבתו ח"ו בהרהורים אלו הלא טובים.

וישנו כמה עצות בזה והראשון הוא על פי היסוד הידוע מהבעל שם טוב הקדוש שבטבע מוח האדם טבע השי"ת שאין שייך כלל שיהא שולט בהאדם שני מחשבות כאחד ובאם מסיח האדם דעתו למחשבה מסויימת מיד תיעלם ותיסוד המחשבה האחרת שאין שייך באדם ב' מחשבות כאחד.

ומעתה העצה היעוצה שבאם ח"ו נופל במחשבתו איזה מחשבה לא טהורה ולא טובה לא יהא נלחם ונאבק עם אותה מחשבה כלל שבזה לא יועיל אלא ח"ו יכול להזיק שיתלכלך הרבה באותה מחשבה כאשר יבוא בכוח לדחותה, אלא הדרך הוא שיסיח דעתו ויכוין למחשבות אחרות ויחשוב בענינים אחרים ואז ממילא תסוח דעתו ויסתלקו ממנו המחשבות הטמאות וכמו שנתבאר דאין שייך באדם שישלטו בו כאחד ב' מחשבות והרהורים ועל כן בהכרח כאשר יחשוב מחשבות אחרות מיד יסתלקו ממנו כל מחשבות הטומאה וממילא יהא נטהר מוחו וליבו מכל הטומאות, וזו עצה גדולה הלכה למעשה שיהא ניצול על ידה ממחשבות רעות ח"ו.

והעצה השניה כנגד מחשבות טומאה ומחשבות כפירה של מרמור וכדומה הוא שיהא האדם מרגיל עצמו להיות שמח בחלקו וכמאמר המשנה באבות [פ"ד מ"א] איזהו עשיר השמח בחלקו והיינו שמתבונן תמיד בחסדי השי"ת שמשפיע עליו וחושב ומכיר שבאמת הכל הוא מתנת חנם מאת הבורא יתברך וכל מה שיש לו הכל הוא חסדים מגולים ומושפע מאתו יתברך בשפע הטוב וכאשר ירגיל עצמו להתבונן בכך ולהיות שמח בחלקו, אזי ודאי ינצל מכל מחשבה רעה של מרמור ח"ו.

ומצינו בשולחן ערוך [חושן משפט סי' שי שיא] שיש ענין של תרעומת אשר באמת אף שאינו ממש תביעה ממונית מכל מקום שייך בזה תביעה שיש להאדם על חבירו תרעומת באיזה ענין ממון או הפסד וכדומה שנגרם לו שאף אם אינו יכול לתבוע אותו ממש מכל מקום יש לו עליו תרעומת, ואולם אף שמצינו כן לענין דיני ממונות מכל מקום בודאי שאסור לאדם שיהא לו איזה תרעומת על השי"ת ח"ו, וצריך האדם שירגיל עצמו שיראה בכל דבר את חסדי השי"ת שעושה עמו בכל עת ושעה וכאשר ירגיל עצמו להיות שמח בחלקו אזי ודאי ינצל מאלו המחשבות רעות הבאים בליבו מדוע עשה לי השי"ת ככה וכדומה, אולם באם יהא רגיל במחשבות שמחה והודאה להשי"ת על חסדיו עמו בודאי לא יהא נכשל כלל במחשבות כפירה ח"ו.

2

ונבוא לבאר מקראי קודש שנתבאר בהאי פרשה דצו את אהרן דביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס והיינו דהכתוב בא לבאר לתקן האדם את חטא המחשבות הלא טובות שיש להם חסרון כיס והיינו דאין להם כיסוי וכמו שנתבאר דקשה עד מאד להאדם שישלוט על מחשבותיו מאחר דאין לו כיסוי ועל כן צריך כפרה מיוחדת על ענין המחשבות הלא טובות חס ושלום וכמו שנתבאר בעניני הרהורי הלב שלא יהא ח"ו חלוק על המקום וכן במחשבות טומאה וכיוצא שעל ענין זה בא הקרבן עולה.

ועל זה אמרה תורה "צו את אהרן" והיינו שהתיקון לזה הוא שיעשו הכהנים בזריזות והזירוז הוא מראה על החשק והרצון וצריכים הכהנים בקרבן עולה ביותר שיעשו אותו בלב טהור ונקי וזך בלא שום מחשבות פניה וכדומה אלא

בזריזות ובשמחה וברצון טהור יעשו את העבודה, ואז יהא לכפרה גדולה על ענין המחשבות והרצונות, ובזה יתוקן כל פנימיות נפשו של איש הישראלי על ידי שתהא העבודה בשמחה ובזירוז גדול וכמו שנתבאר.

ומה שאמרה תורה כל הלילה עד הבוקר ואף שעיקר הקרבן בודאי ביום הוא מכל מקום בא הרמז בזה שבא הקרבן עולה לכפר על כל המחשבות של לילה שחושב האדם בעצבות ומרירות ונחסר לו ענין "אמונתך בלילות" וחסא בזה שלא האמין כדבעי בהשגחה הפרטית של הבורא יתברך באמונה שהכל הוא לטובתו ומשום כך בא הקרבן בבחינת כל הלילה עד הבוקר שיאיר את החשכות שלב האדם ויתקן את מחשבותיו ופנימיותו עד שיהא בבחינת "להגיד בבוקר חסדך" וזה עיקר תיקון הקרבן על מחשבות איש הישראלי.

וזה הענין של צו דהוא זירוז מיד ולדורות היינו שהתיקון למחשבות הוא שייך בכל הדורות וכידוע היסוד מהבעל שם טוב הקדוש שכל מצוות התורה נוהגת בכל הדורות ולנצחיות, ובפרט ענין הקרבנות שהרי ידוע דברי הגמרא מנחות [קי.] "כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה" והיינו דכאשר האדם עוסק בתורה ודאי דהוא זוכה בזה לשמירת המחשבה דכאשר האדם עוסק בתורה אזי זוכה לטהרת מחשבתו מכל מיני הרהורים לא טובים וכדומה.

ונמצא דשייך ענין זה אף לדורות לתקן ענין המחשבה וכמו שנתבאר כאשר ישתדל האדם לעסוק ולחשוב רק מחשבות טובות ולהכיר בחסדי השי"ת ולהיות שמח בחלקו אזי יזכה שיהיו כל מחשבותיו זכות וצלולות לעבודתו יתברך שמו.

ח

ועוד מצינו בענין זה של שמירת המחשבה ב"ס"ה ליקוטי הרמ"ל להרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצוקללה"ה ז"ע שכתב דהעצה בעבור המחשבה הוא להיות בשמחה תמיד וידוע הרמז בזה שאותיות מחשבה הן אותיות "בשמחה" ולזה התיקון למחשבה הוא להיות בשמחה

וז"ל [פרשת בראשית]: "במדרש ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, ויהי ערב זה עשיו ויהי בוקר זה יעקב, יום אחד זה יום הכפורים, נראה לי השפל על דרך שפרשתי למעלה שוש איש כי אדם צריך לעשות לו שמירה מעולה שלא יברח ממנו השכל, זה המחשבה הטובה היצר טוב, כמו שאדם צריך לעשות שמירה לשמור ממונו שלא יגנובו ממנו בהסיר לבו ועיניו, ומכל שכן שצריך לשמור את שכלו בעבודת צורו וקונו מפני המקטרגים.

ומהו השמירה, לפע"ד השמירה מעולה זה השמחה לשמוח תמיד במצוה שעושה ושעשה כבר כמאמר חז"ל לא פסיק חוכא כולי יומא כשעשה מצוה, ובודאי אין צריך טעם למאמר חז"ל כי דבריהם קדושים מה שיש בזה לשמוח כל היום אם אדם זוכה לילך להיכל המלך יש לו תענוג וכל שכן לפני מלך מלכי המלכים ואדוני האדונים ולא עוד אלא כשאדם הוא משמח את עצמו במצוה שעשה ושעשה אז אף אם עוסק בתענוגי עולם הזה כאכילה ושתיה ושאר תענוגים המותרים שבזה העולם אזי אין נחשב אצלו לכלום כי הוא רגיל בתענוג התמידות ושמחה של אמת שמחה של מצוה.

אך לא כן אם אינו משמח את עצמו בשמחה של מצוה אזי אם עוסק בתענוגים של עולם הזה באכילה ושאר תענוגים אזי חשוב אצלו וממשיך עצמו לזה כי כל אדם מצפה לתענוגים עד שמתענוגי העוה"ז בא לגשמיות וחומריות והתרחקות מהשם יתברך עד שאול תחתית ח"ו.

וזה הפירוש "שוש איש בד" כשאדם משמח במצוות ה' אזי "תגיל נפשי באלוקי" אינו בא להתרחק מהשם יתברך וזה אלוקי שלי שאינו רחוק ממנו ושומר אותי וזה "רגלי חסידיו ישמור", ולזה לא נמצא בהתוכחה ולא נראה ולא נשמע שום חטא ועוון ח"ו בהקללות רק "תחת אשר לא עבדת את ד' אלקיך בשמחה" כי זה שומר לאדם כנ"ל.

וזה פירוש המדרש "ויהי ערב וגו' ויהי בוקר וגו'" על פי מאמר חז"ל בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר ועכשיו שולחנו של אדם מכפר וזה המאריך בשולחנו שאדם מאריך ומקשר אותו עד עולמות העליונים ומקדש אותו ואוכל שיהי לו כח לעבודת השם יתברך ואם יזכה לכוונת אכילה מה טוב מאד, וזה כוונת המדרש ויהי ערב זה האכילה הלעיטני נא כמאמר חז"ל ממותר אכילה האדם בא לכל עבירות, ויהי בוקר זה כשאדם מאריך בשולחנו כנ"ל ומקדש אותו אזי בוקר יעקב איש תם הולך בתמימות אף בשעת אכילה, וזה יום אחד זה יום הכפורים, שולחנו של אדם מכפר כשאדם אוכל בקדושה שולחנו מכפר ויש בכל יום יום כיפור" עכלה"ק.

ובענין זה של קדושת האכילה שיהא כדבעי ואז הוא בבחינת יום כיפור איתא בחתם סופר [פרשת פקודי] בענין חנוכת בית המקדש שכתב ז"ל: "אז יקהל שלמה את זקני ישראל ואת כל ראשי המטות וגו' ויקהלו אל המלך

שלמה כל איש ישראל, יל"ד הוא לא הקהיל אלא זקני ישראל והם נקהלו כל ישראל, גם לבאר דברי חז"ל פ"ק דמ"ק שאכלו ביה"כ מק"ו דחינוך משכן ושוב דייגו דלמא צורך גבוה שאני מאכילה ושתי' ויצאה בת קול כלכם מזומנים לחיי העה"ב וילכו לאהליהם שמחי' וטובי לב על הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו בשלמא לישראל עמו דמחיל להו עון דיה"כ אלא דוד עבדו מה היא ומסיק דדבוקו שערים עד שאמר זכרה לחסדי דוד אבי וידעו ביחוד דנמחל לי' עון דבת שבע ע"ש וליישב מ"ט תלי' ש"ס דהע"ה בישראל והל"ל בקיצור דוד מאי היא, ועוד הלא פשוט כמי שאמר שלמה בעצמו לעיל מיני' בהפטרות השבוע ברוך ה' אלקי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי ובידו מילא וגו' הרי תלה כל הבנין בדהע"ה, וגם צ"ע איך טעו שהע"ה והסנהדרין לדרוש ק"ו בטעות עד שמחל להו הקב"ה וסנהדרין היושבים במקום אשר יבחר ה' סמוך למזבח קשה שיזדקר טעות לפנייהם, וחזקי' מלך יהודה שטעה והתפלל על עצמו ה' הטוב יכפר בעד, הוא טעה אבל לא הודו לו חכמים כמבואר ס"פ מקום שנהגו, עכנלע"ד דודאי לאכול ביה"כ לשם מצוה אם אדם יכול לכוון כל מחשבתו לכבוד ה' בלי שום כונה אחרת להנאת הגוף אזי היא צורך גבוה כמו קרבנות נשיאים ועוד טוב ממנו, ויפה דנו ק"ו אך מי יכול לעמוד בזה כ"א גדולי ישראל שהרי משום כך ס"ל לאבא שאול [יבמות ל"ט ע"ב] מצות חליצה קודם למצות יבום לרוב העולם שאינם יכולי' לעמוד על מחשבתם שלא לכוון להנאת הגוף וה"נ דכוותי' ואשר ע"כ לא הקהיל שהע"ה אלא זקני ישראל וראשי האבות שהי' אז גדולי עולם בני נביאי' ובעלי רה"ק העומדי' על דעתם אבל לא כל ישראל, אך ישראל קדושי' מאליהם נקהלו כולם וכל א' בנפשו שיער שיכול הוא לעמוד על דעתו וכוונתו ובין כך אכלו כולם ביה"כ ולא הי' כח ביד שהע"ה לומר לא תעבוד מצוה, כי אדם נאמן על עצמו, ולבסוף הוה דייגי אעפ"י שכל א' ידע בנפשו האמת אך הוה דאיג על חביריו אולי בקהלה גדולה הלז ימצאו אנשים שאכלו שלא מן הדין ויצאה ב"ק כלכם מזומנים לחיי העה"ב העיד הקב"ה עליהם א' מהם לא נעדר שאכל שלא כראוי, והיו שמחים וטובי לב, אך זה הוא פחיתת לדהע"ה כי יאמר נא ישראל מי יגלה עפר מעיניך דהע"ה לא יכולת לעמוד על עצמך שעה א' ואכלת בת שבע פגה והרי בימי שלמה בנך הקטן שבישראל לבו מסור בידו טפי מינך, מה עשה הקב"ה להסיר חרפת דוד עבדו, הרי כל העדה כולם קדושים עומדים ולא נפתחו שערים שדבוקו זה בזה עד שאמר זכרה לחסדי דוד אבי, הרי דהע"ה חשוב מכלכם, מה תאמר עשה תשובה ובמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, הרי זה שבקשנו שהרי לא חטא אלא להורות תשובה [כע"ז ד' ע"ב], והרי הורה והורה. [תצד"ק] עכ"ל.

יעזור השי"ת שנזכה לתקן כל מחשבותינו שיהיו טהורות וזכות לעבודתו יתברך ונהיה שמחים בעבודתו ובמהרה נזכה לאורו של משיח שיאיר העולם מכל החשכות ומכל שרשי הרע שבעולם בבנין בית המקדש בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

לקבלת הגליון למייל שילחו ל m0732951213@gmail.com